

<http://aficccat.org/spip.php?article13278>

Salvador Seguí, cent anys més tard

- Actualitat - Articles opinió -

Publication date: dimarts 10 de març de 2020

Copyright © CGTCatalunya.cat - Tous droits réservés

Aquest dimarts fa quasi cent anys, concretament 97, que pistolers a sou de la patronal catalana van assassinar dos anarcosindicalistes. Un era el Francesc Comas (el Perones) i un altre en Salvador Seguí. El seu assassinat va ser un més de molts i molts d'altres a mans de grups parapolicials i, sovint, de la mateixa Guàrdia Civil. Eren temps de conflicte i la burgesia catalana i l'Estat no van tenir cap problema en imbricar-se en la repressió del moviment obrer. No era la primera vegada ni, de lluny, ha sigut la darrera.

Quasi un segle més tard, sembla que hi ha certa moda en sectors de l'anomenada esquerra institucional en apropiar-se de noms i imatges del moviment obrer i llibertari de Catalunya i la resta de la Península Ibèrica. Salvador Seguí n'és un dels exemples paradigmàtics. I segurament ara, que torna a fer anys del seu assassinat, ho tornarem a veure i sentir.

Personalment, jo no se exactament què diria avui en dia en Salvador Seguí. De fet, crec que és poc rellevant. Junt amb moltes altres persones ell va construir la lluita obrera, anarcosindicalista, de fa un segle i ara som nosaltres a qui ens pertoca intentar fer el mateix cent anys més tard. No obstant, sí que estic segur què no acceptaria en Salvador Seguí si avui fos viu. I és d'això que vull parlar, tenint present que aquests dies tornarem a veure com es manipula la seva vida, les seves idees i les seves accions.

Seguí no acceptaria de cap manera que aquest sindicalisme actual que es marca com a fita la negociació col·lectiva pugui ser titllat de sindicalisme. I, per extensió, ell s'hi hauria mantingut clarament al marge o directament l'hauria combatut. Hauria defensat que entre la burgesia, els patrons, i els i les treballadores hi ha un conflicte evident i innegable. Que la riquesa dels primers existeix en la mesura en que hi ha l'explotació dels segons. Amb els salaris de fam del 1900 i poc i ara amb la precarietat creixent i salaris minvants de la segona meitat del s. XXI. Això deixa fora de lloc la política de la concertació com a eina per calmar el conflicte social defensada per les diferents formes de socialdemocràcia.

Seguí tampoc hauria acceptat un sindicalisme que participés de consells d'administració d'algunes grans empreses. Ni ell ni els i les seves companyes de la CNT de l'època haurien sigut radicalment intolerants davant d'aquestes pràctiques. El sindicalisme és una forma d'organització autònoma de la classe treballadora. Si és coherent amb aquest fet, ha de defensar la supressió de l'explotació capitalista i de l'Estat. En conseqüència, el sindicalisme no pot participar en les seves estructures. *[Aquí, reconec, en algun moment haurem de repensar com encarem la nostra relació amb múltiples realitats de l'anarcosindicalisme actual: la presència en els comitès d'empresa, el recurs a*

institucions de l'estat - com Inspecció de Treball o la jurisdicció social, per exemple- per resoldre conflictes, etc.]

Seguí, ni tampoc els seus companys, permetria que el sindicalisme fomentés fraccionar i individualitzar la classe treballadora. D'exemples actualment en tenim molts. Hi ha (pseudo)sindicats que sistemàticament pacten dobles escales salarials. I també és una pràctica ben estesa en aquests suposats sindicats el promoure les demandes individuals dels treballadors per, diuen, resoldre determinades situacions de vulneració de drets. Amb això el que aconseguixen és just l'oposat d'allò pel que van lluitar tant en Seguí com la resta: promoure que els i les treballadores es relacionin individualment amb el poder, ni que sigui via una acció judicial. El sindicalisme és, precisament, tot el contrari: cerca la unió, la solidaritat, la construcció d'una identitat col·lectiva de classe.

Podria seguir. La llista seria molt llarga i crec que a molts/es de nosaltres en vindrien molts altres exemples al cap. No acceptaria la criminalització actualment tant de moda de gairebé totes les formes d'acció directa, fins el punt que ens condiciona massa sovint. Tampoc aprovaria la por de créixer en nombre d'afiliats/des d'alguns sindicats, ja que per derrotar l'opressió cal ser moltes i molts. Crec que pensaria que minoritzar-se és, en definitiva, una manera de justificar la inacció. I tampoc crec que veïés amb bons ulls promoure l'expansió sindical diluint els principis del sindicalisme: un sindicat que no confronta el capital, que no defensa radicalment els interessos de la classe treballadora, que no practica la horitzontalitat en les decisions ni és actiu en la implicació, es torna en una altra cosa i deixa de ser un sindicat.

Com deia, intentar saber què pensaria concretament avui en dia gent com Salvador Seguí té poc sentit i pot portar-nos a escenaris de ciència ficció. Penso que ens és molt més útil tractar de definir què no faria i què no acceptaria. Sobre aquesta base, és a nosaltres a qui ens correspon seguir construint la lluita. Amb encerts i amb errors. I lluny del "postureig", una altra actitud que ,vull pensar, Salvador Seguí hauria rebutjat.

* Ermengol Gassiot, Secretari General de la CGT de Catalunya

[Article al Blog "La sal de la terra"](#)